

vilde dog kun en meget liden Deel af Folket derfor undlade at benytte Vaccinationen. En æret Landsstingsmand, den 2den for 1ste Kredss (Treschow), er rigtignok af en anden Mening, og som Hovedgrund derfor — thi den anden af ham anførte Grund, nemlig den Uleilighed og Beføstning, som dermed er forbunden, og som er saa yderst ringe, at den kun bestaaer i Erlæggelsen af 24 sk . og i at bringe BARNET hen til den nærmeste Skole, skal jeg ikke videre omtale —, som Hovedgrund derfor anførte han, at Almuen sædvanlig har den Tro, „at, hvad der tilstiftes, vil møde“. Jeg maa tilslade mig at mene, at denne Grund dog virkelig ikke holder Stik; thi jeg, og Mange med mig, har ogsaa denne Tro, vel ikke paa tyrtst Maneer, saaledes at Willens Frihed og den menneskelige Selvbestemmelse opgives eller udelukkes, men paa kristelig Wiis og Maade, og jeg tør alligevel bestemt forsikre den ærede Landsstingsmand, at jeg vilde gjøre mit Dderste, for at faae mine Børn vaccinerede, hvis de ikke vare det iforveien, og det Samme vilde vistnok de Allerfeste gjøre, ligesom det jo ogsaa er en Sandhed, at Modre paa Landet, hvor jeg bedst kjender Forholdene, skareviis bringe deres Børn i den spæde Alder hen til Vaccinateuren, skjøndt det jo staaer dem frit for at opsætte dette til en sildigere Alder. (Kirck: Ja, fordi de tør ikke Andet). Dog, det er, som sagt, Intet af alt dette, som for nemmelig har ledet mig i nærværende Sag. Men den ærede Forslagsstiller yttrede i forrige Sessjon, at han havde mistet tvende Børn, efter hans Mening som en Følge af Vaccinationen, og han søiede dertil: „Jeg har endnu et Barn tilbage, det er en Dreng, og jeg har fast besluttet, at jeg ikke vil lade ham vaccinere, om jeg saa skal sende ham bort fra mit elskede Fødeland.“ Disse Ord, som Enhver kan læse i Landsstingstidenden, have ikke været uden Indflydelse paa mig; Indholdet af dem staaer endnu klart og levende for mig i dette Dieblif, og jeg kan ikke ret blive dem qvit. Jeg har Grund til at antage, at saadanne Ord, udtalte i Danmarks lovgivende Forsamling af en erfaren Mand i den modnere Alder, de ere ikke løst henkastede som i Spøg eller som en tom Trudsel, for at gjøre dieblifke-

lig Virkning; jeg har Grund til at antage, at det er Hjertets ramme og fulde Alvor, at det er Ord, som ere udtalte med Overbeviisningens hele Fasthed og Styrke og med den levende Erkjendelse af, at han, hellere end at underkaste sig Evang i dette Tilfælde, vil være rede til at bringe e Offer saa stort, at det maa paa det Smertesligste berøre hans Faderhjerter. En saadan Overbeviisning mener jeg man maa agte, og see at komme imøde, saavidt det er muligt. For mig staae altsaa tvende Hensyn ligeoverfor hinanden, Hensynet til den personlige Frihed og Hensynet til den almindelige Sundhedstilstand, eller, om man hellere vil, Hensynet til Koppesygdommen, og disse tvende Hensyn blive altsaa at veie mod hinanden. Jeg for min Deel er nu ikke tvivlsom med Hensyn til Valget; thi jeg øiner, som sagt, ikke den store Fare af Lovforslagets Fremme; men jeg veed nok, at mange vægtige Stemmer have reist sig derimod, og for dem gaaer Valget altsaa i modsat Retning. Jeg kan meget vel sætte mig ind i disse høitagede Mandes Tankegang, og jeg skal vel vide at vurdere den Frygt, de have udtalt, Frygten for, at ved denne Tvangsophævelse vil Staten tabe den Betyggelse mod Koppesygdommen, som ikke blot er meget ønskelig, men ogsaa høist fornøden. Hvis derfor Nogen i denne høitærede Forsamling, den høitærede Justitsminister derunder indbefattet, kunde og vilde paavise en lempeligere Udvei, hvorved der kunde blive taget Hensyn til den ærede Forslagsstiller og til de, som jeg antager, meget Faa, der have en ligesaa bestemt og afgjort Uvillie mod Vaccinationen, da skulde jeg være meget villig til at staae ind paa denne Ve; thi den ærede Forslagsstiller og de med ham Ligefinde ville vist gjerne finde sig i at bringe et mindre Offer, et Offer af Beføstning, Tid og Uleilighed, for at opnaae den attraaede Fritagelse for Evangen. Men, da § 32 i Grundloven, som det forekommer mig, er noget til Hinder for en saadan lempeligere og, om jeg saa maa sige, mere indskrænket Afgjørelse af Sagen, skal jeg i Henhold til det af mig Anførte tillade mig at stemme for Lovforslagets Fremme i den Skikkelse, hvori det nu ligger for.

v. Stöcken: Det er under denne Sags